

Belevenissen 'avant le trou'

De linke, links van Guernsey.

Willem Zwaard

In de tijd dat de vader van mijn kleinkinderen nog een ukkie was, gingen we soms op vakantie in Guernsey. We logeerden dan bij de schoolvriendin van mijn vrouw, die gehuwd was met een Hollandse rozenkweker. Zij waren daar ooit neergestreken op een van die schattige subtropische kanaaleilanden en hadden daar hun bestaan opgebouwd. Hun baccara's waren wereldberoemd in Nederland. In die tijd was Golf een spel waar ik nauwelijks van had gehoord. Maar bij onze vrienden lag dat anders. De 'Golf Links' lagen letterlijk in de achtertuin. (Reden waarom ik decennialang elke golfbaan, golflinks noemde!) Het was geen uitzondering dat de ruiten van zijn 'greenhouses' het af en toe moesten ontgelden, want golfspelers zijn in al die jaren nog steeds niet vooruitgegaan. Voor Coen, mijn vriend, was de golfbaan eigenlijk van niemand maar wel voor iedereen! Er was geen hek omheen. Hij lag gewoon achter de duinen aan zee en als je zin had, ging je even een balletje slaan in de 'Common', het wandelgebied voor alle eilanders. Wel met waarschuwbordjes voor de wandelaar. Bij hun spel, vrij naar naar de regels van St. Andrews nam je de holes in willekeurige volgorde. Er was nooit iemand die daar naar vroeg of een probleem van maakte. De jonge knechten gingen na het werk vaak een rondje lopen in hun werkplunje. Wel hadden ze gezamenlijk hun eigen golfstokken en zo werden ze op natuurlijke wijze toch gehaaide spelers. Er was ook wel een golfclub, maar met een weekloon van £ 5,- kon je onmogelijk de contributie betalen als je al lid mocht worden. Makkelijk zat. Dat klinkt allemaal best vreemd in de huidige tijd waarin 'Golf' een subcultuur is geworden voor welgestelden, maar daar ging het zo in zijn werk. De greens waren perfect in orde. Ze werden dagelijks gespreid, gemaaid, gewied en prima onderhouden. De fairways met spaarzaam gras moesten het doen met een enkele grazende koe die opgezette tijden werd verpind door de boerin. De rest van de links, harde grond, begroeid met rietachtig helmgras werd afgegraasd en kort gehouden door 'werkmanskoeien'. Een armzalige kudde stinkende bokken en geiten. Zo kan ik doorgaan, maar voordat mijn verhaal uit de hand loopt, moet ik toch mijn belevenis op drie even kwijt. Natuurlijk kwamen er uit Holland ook wel neefjes overgevaren met 'La Duchesse de Normandie'. Een omgebouwde

logger die tussen de getijden door het verschil tussen eb en vloed van wel 14 meter moest overbruggen om mensen en auto's op het eiland aan land te zetten. Zo kwamen de neefjes pas om middernacht aan in St Peters Port. Na hun verhaal gedaan te hebben, gingen ze met hun rugzak en zaklantaarn erop uit om hun tent in de 'Common' op te zetten. Na wat scharrelen in het donker en voelen aan de grond vonden ze een geschikte grazig plekje voor hun shelter. En na een vermoeiende dagreis doezelden ze al snel weg in Morpheus' armen. Bij het krieken van de dag werden ze gewekt door de regen die bij slierten op het tentdak tikte. Beetje vreemd, want de zon scheen er ook nog bij. Enfin, 'Als de zon schijn en het regent, is het kermis in de hel' luidt de spreuk. Dan nog maar even blijven liggen onder de wol. Maar even later plokte er een hard ding tegen de tent, gevolgd door een tweede. Zeker een overvliegende meeuw die zijn boodschap liet vallen! Maar het geluid herhaalde zich nu naast hun bivak en menselijke stemmen kwamen langzaam in hun richting. De regen was weer opgehouden. Voorzichtig

knoopten ze de tent open en gluurden naar buiten. En warempel, daar stond een bont groepje locale golfers in pofbroek en modieuze sportkleding uit die tijd, hun balletjes uit te hollen. De vlag parmantig geparkeerd naast de tent. Op gedempte toon pratend, om zo weinig mogelijk te storen, werd de hole afgemaakt. Na de regenbui weer te hebben aangezet, verontschuldigde zij zich, met de mededeling dat de jongens toch, in hun eigen belang, beter ergens anders konden gaan staan. Toen losten ze weer beleefd en ongemerkt op in het ochtendgloren.

Hoe het er nu aan toe gaat, zou ik niet weten. Vriend Coen woont inmiddels al weer 15 jaar in Nederland en er is een goede kans dat zijn voormalige kwekerij nu deel uitmaakt van de Golf Links in de 'Common'. Tegenwoordig kan je prachtige reizen boeken naar het Golfdorado op diezelfde plek. Het bestuur van de deftige en oude 'L'Anresse Golfclub' zou eigenlijk mijn uitgestelde verhaaltje eens moeten lezen.

Ze zouden er best van opkijken.

